

Franciszek J. Cemka, Zbigniew Pokuta

Dębina, pow. Wieluń. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 7, 173

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

części osady nie ujawniono śladów jakiegokolwiek działalności osadniczej. Łączna powierzchnia osady zamyka się w granicach 20 arów.

Badania na osadzie zakończono.

Materiał ceramiczny ręcznie lepiący nawiązuje w wielu wypadkach do materiału ceramicznego z osady w Dziedzicach, usytuowanej w odległości 13 km.

DĘBCZYNO, pow. Białogard
Stanowisko 3 i 8

patrz

okres wpływów rzymskich

DĘBINA, pow. Wieluń
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadzili mgr Franciszek J. Cemka
i mgr Zbigniew Pokuta, Finansował WKZ w
Łodzi, Trzeci sezon badań, Cmentarzysko szkie-
letowe/ rzędowe/ wczesnośredniowieczne /XI -
XII wiek / .

Wykopy usytuowane były we wschodniej i północnej części cmentarzyska. Uchwycono wszystkie granice cmentarzyska z wyjątkiem północnej.

W 13 wykopach i 2 rowach sondażowych o łącznej powierzchni 330 m² odkryto 25 grobów szkieletowych ułożonych rzędowo.

Zmarłych grzebano w stosunkowo regularnych, prostokątnych jamach grobowych, orientowanych wg linii północny wschód - południowy zachód. Zdecydowana większość zmarłych grzebana była z głowami skierowanymi na południowy zachód, jedynie groby o bogatym wyposażeniu posiadały odwrócony układ szkieletu.

Bardzo słabo zachowane szkielety zalegały na głębokości od 40 do 75 cm. Na podstawie wyposażenia grobowego wyróżniono 10 pochówków kobiecych, 8 męskich oraz 7 pochówków dzieci. Wyposażenie zmarłych typowe dla tego typu obiektów w Polsce. Najczęściej spotykanymi przedmiotami były: nożyki żelazne i kabłączki skroniowe / srebrne i wykonane z brązu/.

Interesujący jest grób z wyposażeniem wojownika pieszego, na które składało się: topór żelazny, grot włóczni, nóż bojowy / 20 cm/, uchwyt, obręcz i fragmenty blachy wiaderka, osetkę, fragmenty krzesiwa i sprzączki do pasa.

W grobach kobiecych do najciekawszych zabytków zaliczyć należy: paciorki srebrne, duże żłobkowane paciorki szklane, beczulkowaty paciorek burastynowy oraz srebrne kabłączki skroniowe.

Całość cmentarzyska datowana jest monetami/ od monety Ottona i Adalajdy do monety Bolesława Krzywoustego - typu IV/ na wiek XI - XII.

Prace winny być kontynuowane.